

Υπηρεσία Τύπου και Πληροφόρησης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 8/09

της 3ης Φεβρουαρίου 2009

Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα στην υπόθεση C-440/07 P

Επιτροπή κατά Schneider Electric

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ RUIZ-JARABO ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ ΤΗΝ ΜΕΡΙΚΗ ΑΚΥΡΩΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΗΚΕ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ SCHNEIDER ΝΑ ΑΠΟΖΗΜΙΩΘΕΙ ΓΙΑ ΔΥΟ ΜΟΡΦΕΣ ΖΗΜΙΩΝ ΠΟΥ ΥΠΕΣΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕ ΤΗ LEGRAND

Η Ευρωπαϊκή Κοινότητα οφείλει να αποζημιώσει τη Schneider μόνο για τις δαπάνες τις οποίες υπέστη προκειμένου να συμμετάσχει στην επανάληψη της διαδικασίας ελέγχου της πράξεως.

Η εταιρία Schneider δραστηριοποιείται στην παραγωγή και πώληση εξοπλισμών και συστημάτων στους τομείς της διανομής ηλεκτρισμού, του βιομηχανικού ελέγχου και του αυτοματισμού, ενώ η Legrand ασχολείται με ηλεκτρικές εγκαταστάσεις χαμηλής τάσεως. Στις 16 Φεβρουαρίου 2001, οι δύο γαλλικές εταιρίες ανακοίνωσαν στην Επιτροπή σχέδιο κτήσεως του ελέγχου της δεύτερης από τις ανωτέρω επιχειρήσεις εκ μέρους της πρώτης μέσω δημόσιας προσφοράς ανταλλαγής (ΔΠΑ).

Στις 3 Αυγούστου 2001 η Επιτροπή απηύθυνε στη Schneider αιτιάσεις, επισημαίνοντάς της ότι η ενεργοποίηση της συγκεντρώσεως θα οδηγούσε σε δεσπίζουσα θέση όσον αφορά ορισμένες εθνικές τομεακές αγορές.

Μετά τη σύναψη της ΔΠΑ, η Επιτροπή εξέδωσε στις 10 Οκτωβρίου 2001 απόφαση¹, με την οποία κηρύχθηκε ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά η πράξη λόγω του ότι η συγχώνευση ήταν γενεσιουργός καταστάσεως δεσπίζουσας θέσεως και σοβαρό εμπόδιο στην άσκηση αποτελεσματικού ανταγωνισμού, ενώ σε διάφορους γαλλικούς τομείς ενισχύει ακόμη περισσότερο τη δεσπίζουσα θέση.

Έχοντας προσάψει στη Schneider συγκέντρωση η οποία χαρακτηρίστηκε *a posteriori* ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά, η Επιτροπή ενέκρινε στις 30 Ιανουαρίου 2002 δεύτερη

¹ Απόφαση 2004/275/EK της Επιτροπής, της 10ης Οκτωβρίου 2001, με την οποία κηρύσσεται ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά πράξη συγκεντρώσεως (υπόθεση COMP/M.2283 – Schneider/Legrand).

απόφαση ², απαιτώντας τον χωρισμό της Schneider από τη Legrand εντός προθεσμίας εννέα μηνών η οποία έληγε στις 5 Νοεμβρίου 2002.

Η Schneider προσέφυγε ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά των αποφάσεων περί ασυμβιβάστου και διαχωρισμού, αιτούμενη την ακύρωσή τους.

Εν τω μεταξύ, η Επιτροπή παρέτεινε έως τις 5 Φεβρουαρίου 2003 την προθεσμία που είχε θέσει στη Schneider σχετικά με τον χωρισμό της από τη Legrand.

Εξάλλου, η Schneider προετοίμασε την εκχώρηση της Legrand που όφειλε να θέσει σε εφαρμογή σε περίπτωση απορρίψεως των δύο προσφυγών της περί ακυρώσεως. Έτσι, στις 26 Ιουλίου 2002 υπέγραψε με την κοινοπραξία Wendel KKR σύμβαση εκχωρήσεως η οποία επρόκειτο να εκτελέσει το αργότερο στις 10 Δεκεμβρίου 2002. Η συμφωνία περιελάμβανε ρήτρα, σύμφωνα με την οποία προβλεπόταν η καταβολή αποζημιώσεως λόγω διαρρήξεως (180 εκατομμυρίων ευρώ), η οποία επέτρεπε στη Schneider να ακυρώσει τη σύμβαση μέχρι τις 5 Δεκεμβρίου 2002, πάντοτε εφόσον η απόφαση περί ασυμβιβάστου ακυρωνόταν.

Το Πρωτοδικείο ακύρωσε με δύο αποφάσεις της 22ας Οκτωβρίου 2002 ³ την απόφαση περί ασυμβιβάστου και, συνακόλουθα, την απόφαση περί χωρισμού, η οποία αποτελούσε εκτελεστικό μέτρο της πρώτης. Μεταξύ άλλων, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή είχε προσβάλει το δικαίωμα άμυνας της Schneider λόγω διαδικαστικής πλημμέλειας.

Κατόπιν των αποφάσεων αυτών, η Επιτροπή κίνησε εκ νέου τη διαδικασία εξετάσεως της πράξεως μεταξύ Schneider και Legrand. Με νέες αιτιάσεις, η Επιτροπή γνωστοποίησε στη Schneider ότι η συμπεριφορά της έθιγε εν δυνάμει τον ανταγωνισμό όσον αφορά τις γαλλικές τομεακές αγορές. Στις 2 Δεκεμβρίου 2002 η Schneider γνωστοποίησε στην Επιτροπή τη βούλησή της να πωλήσει τη Legrand στην Κοινοπραξία Wendel KKR, η δε πώληση ολοκληρώθηκε τελικά στις 10 Δεκεμβρίου 2002.

Στις 10 Οκτωβρίου 2003 η Schneider άσκησε αγωγή αποζημιώσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου, αιτούμενη αποζημίωση ύψους 1.700 εκατομμυρίων ευρώ προς αποκατάσταση των ζημιών που ισχυρίστηκε ότι είχε υποστεί λόγω της ελλείψεως νομιμότητας της αποφάσεως περί ασυμβιβάστου.

Με απόφαση της 11 Ιουλίου του 2007 ⁴, το Πρωτοδικείο αναγνώρισε το δικαίωμα της Schneider να λάβει αποζημίωση μόνον όσον αφορά ορισμένες από τις ζημίες που ισχυρίστηκε ότι υπέστη η εν λόγω επιχείρηση. Συγκεκριμένα, αφού αναγνώρισε ότι η προσβολή του δικαιώματος άμυνας της Schneider προϋπέθετε κατάφωρη παραβίαση κανόνα δικαίου, αντικείμενο του οποίου είναι η απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες, το Πρωτοδικείο επιβεβαίωσε την ύπαρξη αρκούντως στενής σχέσεως αιτιώδους συναφείας, ώστε να δικαιολογείται δικαίωμα αποζημιώσεως, μεταξύ της διαπιστωθείσας ελλείψεως νομιμότητας και των δύο μορφών ζημίας που υπέστη η Schneider.

Η πρώτη ζημία αντιστοιχούσε στις δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκε η επιχείρηση για να συμμετάσχει στην επανάληψη του ελέγχου της πράξεως συγκεντρώσεως στην οποία προέβη η

---

² Απόφαση C(2002) 360 τελική της Επιτροπής, της 30ής Ιανουαρίου 2002, που διατάσσει τον διαχωρισμό των επιχειρήσεων (υπόθεση COMP/M.2283 – Schneider-Legrand).

³ Απόφαση του Πρωτοδικείου στην υπόθεση [T-310/01](#), Schneider Electric κατά Επιτροπής, και απόφαση του Πρωτοδικείου στην υπόθεση [T-77/02](#), Schneider Electric κατά Επιτροπής (βλ. [AT 84/02](#)).

⁴ Απόφαση του Πρωτοδικείου στην [υπόθεση T- 351/03](#), Schneider Electric κατά Επιτροπής (βλ. [AT 48/07](#)).

Επιτροπή κατόπιν των ακυρωτικών αποφάσεων του Πρωτοδικείου της 22ας Οκτωβρίου 2002. Η δεύτερη αντιστοιχούσε στη μείωση της τιμής εκχώρησης την οποία η Schneider αναγκαζόταν να συμφωνήσει με τις Wendel/KKR για να επιτύχει αναστολή των αποτελεσμάτων αυτής της εκχώρησης. Η τελευταία αυτή ζημία θα αποκαθίστατο κατά τα δύο τρίτα.

Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 2007.

Με τις προτάσεις του, ο Ruiz-Jarabo εκκινεί με τη διαπίστωση ότι η παράνομη συμπεριφορά της Επιτροπής συνιστά αρκούντως κατάφωρη παραβίαση.

Στη συνέχεια, ο Ruiz-Jarabo αναλύει το αν υφίσταται ή όχι αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς και της ζημίας που προκλήθηκε στη Schneider. Όσον αφορά τη ζημία που υπέστη η Schneider με τη συμφωνία που συνήψε με τη Wendel KKR να μειώσει τη τιμή της εκχώρησης της Legrand προκειμένου να αντισταθμίσει τον κίνδυνο μείωσης των ενεργητικών στοιχείων της Legrand στον οποίο θα εκτίθετο η Wendel KKR αποδεχόμενη τη μετάθεση του αποτελέσματος της εκχώρησης μέχρι την ημερομηνία εκδόσεως των δύο εκκρεμουσών ενώπιον του κοινοτικού δικαστή αποφάσεων, ο Ruiz-Jarabo συνάγει ότι δεν υφίσταται τέτοια σχέση αιτιώδους συναφείας. Ειδικότερα, εκτιμά ότι η ζημία της Schneider δεν συνάγεται ευθέως, αμέσως και αποκλειστικώς, στα πλαίσια σχέσεως αιτιώδους συναφείας, από τη στερούμενη νομιμότητας πράξη της Επιτροπής.

Πράγματι, πρώτον, ο Ruiz-Jarabo υπογραμμίζει ότι η μείωση της τιμής εκχώρησης της Legrand εκ μέρους της Schneider δεν είναι συνέπεια της ελλείψεως κύρους της απόφασης περί ασυμβιβάστου αλλά της ελεύθερης βουλήσεως της Schneider να διαπραγματευθεί με άλλη επιχείρηση. Η υποχρέωση (η οποία κρίθηκε τελικά παράνομη) χωρισμού των επιχειρήσεων που συγχωνεύθηκαν συνιστούσε απλώς και μόνον την ουσία της καταστάσεως, χωρίς άμεση επίδραση στις ρήτρες της αγοραπωλησίας που συνήψαν οι Schneider και Wendel KKR.

Δεύτερον, εκτιμά ότι η Schneider ουδόλως ήταν υποχρεωμένη να ολοκληρώσει τόσο πρόωπα τις συμφωνίες πώλησεως (συγκεκριμένα, στις 26 Ιουλίου 2002), μολονότι η προθεσμία που είχε λάβει από την Επιτροπή μέχρι τις 5 Φεβρουαρίου 2003, η οποία και παρατάθηκε, παρίστατο ικανή για τον εντοπισμό κατάλληλου αγοραστή. Με το σκεπτικό αυτό, ο γενικός εισαγγελέας θεωρεί ότι εγείρονται αμφιβολίες ως προς το ότι η Schneider είχε κατά νου να δώσει προτεραιότητα στη συναλλαγή με τη Wedel KKR, καθιστώντας απλή υπόθεση τη συνέχιση της συγχωνεύσεως. Προσθέτει ότι η πιθανολόγηση αυτή συγκεκριμενοποιήθηκε όταν η Schneider, προτού να διασώσει την οικονομική συγκέντρωση με τη Legrand επαναλαμβάνοντας τη φάση της εξετάσεως εκ μέρους της Επιτροπής μετά την ακύρωση των αποφάσεων της, προτίμησε να προβεί σε εκτέλεση του συμβιβασμού στον οποίο είχε συναινέσει με την αγοράστρια εταιρία.

Τέλος, ο Ruiz-Jarabo εκτιμά ότι η Schneider κατέβαλε προσπάθειες να επιτύχει μία από τις προβλεπόμενες στον κανονισμό για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων⁵ εξαιρέσεις και να χωρήσει στην εκτέλεση της συγκεντρώσεως με τη Legrand προτού η Επιτροπή αποφανθεί επί της ανωτέρω πράξεως. Στην πραγματικότητα, κατά την άποψή του, οι εταιρίες που τυγχάνουν παρομοίων εξαιρέσεων αναλαμβάνουν τον κίνδυνο των συνήθων μεταβολών που χαρακτηρίζουν τις συγχωνεύσεις τους. Εντούτοις, η χορήγηση αποζημιώσεως για τη μείωση της τιμής που συμφώνησε η Schneider προκειμένου να αναμείνει την εκδίκαση των εκκρεμών

⁵ Κανονισμός (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων [(ΕΕ L 395, σ. 1), με διόρθωση (ΕΕ 1990, L 257, σ. 13) όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1310/97 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1997 (ΕΕ L 180, σ. 1)].

υποθέσεων έχει ως αποτέλεσμα να παρέχει στην επιχειρήσεις που επιλέγουν την οδό της εξαιρέσεως, προκειμένου να πραγματοποιήσουν συγκέντρωση προτού καν η Επιτροπή αποφανθεί επί αυτής, εγγύηση ή διασφάλιση για κάθε μορφή επιπλέον κόστους που προκύπτει σε περιπτώσεις παραβάσεως, συμπεριλαμβανομένων των δικονομικών κανόνων, χωρίς άμεση επίπτωση επί του οικονομικού υποβάθρου της πράξεως συγκεντρώσεως.

Επικουρικός, ο Ruiz-Jarabo εκτιμά ότι η Schneider διέρρηξε τον αιτιώδη δεσμό μεταξύ της ελλείψεως κύρους της αποφάσεως περί ασυμβιβάστου και της προκληθείσας στη Wendel KKR από τη μείωση της τιμής εκχωρήσεως της Legrand ζημίας, με την πώληση της επιχειρήσεως αυτής χωρίς να υπέχει νομίμως υποχρέωση να το πράξει και χωρίς να έχει ενεργήσει με την απαιτούμενη επιμέλεια. Πράγματι, κατά την άποψή του, εκτελώντας τη σύμβαση εκχωρήσεως της Legrand, στις 10 Δεκεμβρίου 2002, η Schneider δεσμευόταν αποκλειστικά και μόνον από τη σύμβασή της με τη Wendel KKR, δεδομένου ότι οι αποφάσεις περί ασυμβιβάστου και διαχωρισμού είχαν ήδη ακυρωθεί. Επομένως, η πώληση δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια πράξη ελεύθερης βουλήσεως. Επιπλέον, ο Ruiz-Jarabo εκτιμά ότι η Schneider δεν ενήργησε με επιμέλεια καθόσον αγνόησε την περιλαμβανόμενη στη σύμβαση με τη Wendel KKR ρήτρα η οποία της επέτρεπε να ακυρώσει τη σύμβαση έναντι καταβολής 180 εκατομμυρίων ευρώ. Ακόμη και αν υποθεθεί ότι η Schneider επιδίωκε την ολοκλήρωση της ενώσεως με τη Legrand, θα ήταν ορθολογικότερο να ανακαλέσει την εκχώρηση, επικαλούμενη την ανωτέρω ρήτρα, προκειμένου να μειώσει τη φερόμενη ζημία, δεδομένου ότι το ποσό ύψους 180 εκατομμυρίων ευρώ δεν μπορεί να συγκριθεί με την αρχικώς αξιωθείσα από τη Schneider αποζημίωση ύψους 1.700 εκατομμυρίων ευρώ περίπου.

Υπό το φως των ανωτέρω παρατηρήσεων, ο Ruiz-Jarabo προτείνει στο Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007 του Πρωτοδικείου, με την οποία η Ευρωπαϊκή Κοινότητα καταδικάστηκε να καταβάλει στη Schneider τα δύο τρίτα της ζημίας που υπέστη λόγω του ύψους της μειώσεως της τιμής εκχωρήσεως της Legrand στην οποία η Schneider αναγκάστηκε να πωλήσει στη Wendel KKR προκειμένου να αντισταθμίσει την αναβολή της πραγματικής υλοποιήσεως της πωλήσεως της Legrand μέχρι τις 10 Δεκεμβρίου 2002.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η γνώμη του γενικού εισαγγελέα δεν δεσμεύει το Δικαστήριο. Έργο του γενικού εισαγγελέα είναι να προτείνει στο Δικαστήριο, με πλήρη ανεξαρτησία, νομική λύση για την υπόθεση που του έχει ανατεθεί. Η υπόθεση τελεί υπό διάσκεψη στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Η απόφαση θα εκδοθεί αργότερα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Γλώσσες στις οποίες διατίθεται: ES FR DE EN EL IT NL PL

Το πλήρες κείμενο των προτάσεων βρίσκεται στην ιστοσελίδα του Δικαστηρίου
[C-440/07](#)

Μπορείτε να το συμβουλευθείτε, κατά κανόνα, από τις 12 το μεσημέρι, ώρα Κεντρικής Ευρώπης, κατά την ημερομηνία της αναπτύξεως των προτάσεων.

Για περισσότερες πληροφορίες επικοινωνήστε με την κα Estella Cigna-Αγγελίδη
Τηλ.: (00352) 4303 2582 Fax: (00352) 4303 2674